

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Mgr. G. K.**, zastoupená Mgr. Markem Gocmanem, advokátem se sídlem 28. října 438/219, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 9. 2018, č. j. 22 Af 147/2017 – 32,

t a k t o :

- I. Návrh žalobkyně na přerušení řízení **se zamítá.**
- II. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 9. 2018, č. j. 22 Af 147/2017 – 32, **se zrušuje.**
- III. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 9. 2017, č. j. 40282/17/5100-31461-702147, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 20 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Gocmana, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 9. 2017, č. j. 40282/17/5100-31461-702147, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměr na daň z převodu nemovitostí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „*správce daně*“) ze dne 16. 6. 2016,

č. j. 2288538/16/3216-70462-800668 (dále jen „platební výměr“). Správce daně vyměřil platebním výměrem žalobkyni daň z převodu nemovitostí ve výši 75 000 Kč podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí (dále jen „zákon o trojdani“), ve spojení s § 57 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, postupem podle § 145 odst. 1 daňového řádu, ve spojení s § 98 a § 147 téhož zákona. Konkrétně se jednalo o tyto nemovitosti: budova č. p. X, postavená na pozemku parc. č. X, postavená na pozemku X, a dále pozemky č. p. X, X a X, vše v katastrálním území L. (dále společně jen „dané nemovitosti“).

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaného (konkrétně v jeho odstavci 38) se odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 30 Cdo 4840/2015 – 443 (dále jen „rozsudek NS z března 2016“), jímž soud zrušil předcházející rozhodnutí civilních soudů ve věci žaloby na určení vlastnictví žalobkyně k daným nemovitostem a věc vrátil Okresnímu soudu v Opavě k dalšímu řízení.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 24. 9. 2018, č. j. 22 Af 147/2017 – 32, zamítl jako nedůvodnou. Jádrem žalobní argumentace bylo, že daň neměla být vyměřena, protože nedošlo k převodu vlastnického práva žalobkyně, přičemž o vlastnickém právu žalobkyně k daným nemovitostem se vedou spory před civilními soudy. Žalobkyně poukázala na rozsudek NS z března 2016, podle něhož dohoda z 13. 9. 2006 o odstoupení od darovací smlouvy uzavřené dne 9. 9. 2004, jíž manželé V. darovali žalobkyni dané nemovitosti, není postižena neplatností a vyvolala účinky zrušení této darovací smlouvy *ex tunc*. Podle žalobkyně nedošlo-li k tomuto přechodu vlastnického práva, nemohla být vyměřena ani daň z převodu nemovitostí v souvislosti s následným převodem těchto nemovitostí na další nabyvatele cestou kupní smlouvy. Žalobkyně též považovala rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť otázku platnosti kupní smlouvy (kde žalobkyně vystupovala jako prodávající – pozn. soudu) posoudil jako otázku předběžnou podle § 99 odst. 1 daňového řádu a „dospěl k závěru, že nemůže s jistotou tvrdit, že k předmětnému převodu nemovitosti nedošlo“.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku aproboval postup žalovaného při řešení předběžné otázky, to jest otázky vlastnictví žalobkyně k daným nemovitostem, a tedy i platnosti převodu těchto nemovitostí z vlastnictví žalobkyně do vlastnictví manželů K., zatíženého vyměřenou daní. Nejprve k tomu reprodukoval výše citovanou pasáž z rozhodnutí žalovaného. Poté uvedl, že správce daně při vydání platebního výměru vycházel ze skutečnosti, že vklad vlastnického práva k daným nemovitostem svědčící kupujícím byl do katastru nemovitostí proveden dne 27. 7. 2015 s právními účinky ke dni 8. 11. 2010, a to na základě rozsudku krajského soudu jako soudu odvolacího ze dne 17. 3. 2015, č. j. 57 Co 337/2014 – 346. Nabývacím titulem byla kupní smlouva ze dne 18. 10. 2010 mezi žalobkyní jako prodávající a manželi K. jako kupujícími (dále jen „kupující“). Daňová povinnost žalobkyně vznikla okamžikem, kdy došlo k převodu vlastnictví k nemovitostem, tedy v okamžiku, kdy nastaly právní účinky vkladu vlastnického práva k nemovitostem (ke dni 8. 11. 2010). V souvislosti s odkazem žalobkyně na řízení před civilními soudy krajský soud poukázal na to, že mu nepřísluší posuzovat otázku vlastnického práva k dotčeným nemovitostem, které jsou navíc nyní ve vlastnictví třetích

pokračování

osob. Za významné považoval pouze to, že žalobkyni vznikla daňová povinnost zápisem vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, jak je uvedeno výše.

[5] Krajský soud závěrem též shledal nedůvodnou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného s tím, že žalovaný se dostatečně vypořádal se všemi zjištěnými skutečnostmi.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Nejprve v ní namítá, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s nejasností otázky převodu vlastnictví nemovitosti. Nijak nebylo zpochybněno tvrzení stěžovatelky, že nedošlo k převodu vlastnictví na kupující. Dále se nevypořádal ani s vnitřně rozporným tvrzením žalovaného, jenž v konečném důsledku konstatoval, že má nejasnost, zda k převodu vlastnictví skutečně došlo či nikoli. Žalovaný tedy danou otázku nebyl schopen posoudit. Krajský soud pak sice konstatoval provedení vkladu vlastnického práva kupujících do katastru nemovitostí, avšak již se nevypořádal se skutečností, že dřívější rozhodnutí nižších soudů, jimiž bylo určeno vlastnické právo stěžovatelky k nemovitosti, bylo rozsudkem Nejvyššího soudu zrušeno a řízení u Okresního soudu v Opavě dosud nebylo pravomocně skončeno. Krajský soud fakticky nehodnotil ambivalentní závěr žalovaného, jenž *„dospěl k závěru, že nemůže s jistotou tvrdit, že k předmětnému převodu nemovitosti nedošlo“*.

[8] Podle stěžovatelky je rozhodnutí žalovaného i krajského soudu nezákonné, pokud nebylo postaveno najisto, zda k převodu vlastnického práva stěžovatelky došlo. Pokud tuto otázku žalovaný a krajský soud nechtěli či neuměli posoudit sami, měli vyčkat výsledku soudního řízení vedeného Okresním soudem v Opavě pod sp. zn. 26 C 93/2010. Bez zodpovězení této otázky nemůže dojít k vyměření daňové povinnosti. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje, mimo jiné, na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 94/2004 – 50.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem. Uvedl, že mu v době jeho rozhodování nebyl znám konečný názor (civilního) soudu, který se otázkou vlastnictví nemovitostí zabýval, přičemž je to právě soud, jenž je *„primárně“* příslušný pro posouzení platnosti kupní smlouvy. Krajský soud pak zohlednil při svém rozhodování všechny relevantní skutečnosti a vyjádřil se k závěrům žalovaného. Závěrem svého vyjádření žalovaný poukázal na to, že stěžovatelce vznikla povinnost uhradit daň okamžikem zápisu vkladu práva do katastru nemovitostí.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Jádrem kasační stížnosti je posouzení právní otázky, zda byl žalovaný oprávněn vyměřit daň z převodu nemovitostí, i když stěžovatelka jako poplatník daně zpochybňovala platnost převodu a v době rozhodování žalovaného probíhalo o této otázce (respektive o otázce přímo související) řízení před civilními soudy.

[13] Z výše uvedené rekapitulace je zřejmé, že žalovaný ve svém rozhodnutí tuto otázku nezodpověděl. Spokojil se s výše již opakovaně citovaným konstatováním, že „nemůže s jistotou tvrdit, že k předmětnému převodu nemovitosti nedošlo“. Jinak řečeno, žalovaný zaujal stanovisko, že pro vyměření daně je rozhodující pouze zápis vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, ledaže by bylo pravomocným rozsudkem soudu zjištěno, že k převodu tohoto práva nedošlo.

[14] K této otázce Nejvyšší správní soud předesílá, že se neztotožňuje s kasační námitkou, podle níž žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti (a že krajský soud odpovídající námitku nesprávně posoudil, pokud ji shledal nedůvodnou). Rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a obsahuje dostatečně vyličené důvody, které jej k rozhodnutí vedly. Stěžovatelce lze přisvědčit pouze v tom, že výše citovaná formulace žalovaného, že „nemůže s jistotou tvrdit, že k předmětnému převodu nemovitosti nedošlo“, je velmi stručná, stejně jako jeho související úvahy k této otázce (viz odstavce 38 a 39 rozhodnutí žalovaného). Bylo by jistě vhodnější, aby žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí lépe a podrobněji ozřejmil, proč předběžnou otázku platnosti převodu vlastnického práva k nemovitostem nepovažoval za nutné vyřešit a definitivně zodpovědět. Nepostačuje přitom jeho obecný poukaz na to, že stěžovatelka by mohla případně v budoucnu využít mimořádného opravného prostředku – obnovy daňového řízení (k tomu v podrobnostech viz odstavec [26] níže).

[15] Pro závěr o přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je však dostačující, že je z rozhodnutí patrné, že žalovaný danou otázku vyřešil v neprospěch stěžovatelky a že – při absenci pravomocného rozhodnutí soudů o opaku – se spokojil s tím, že vlastnické právo kupujících bylo zapsáno do katastru nemovitostí. Ostatně stěžovatelka s tímto názorem v žalobě i kasační stížnosti polemizuje a předkládá k němu vlastní konkurující argumentaci, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve svém důsledku nebylo možné. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak nebyl naplněn.

[16] Z obdobných důvodů kasační soud nepřisvědčuje ani námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatnila důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K tomu jen dodala, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s nejasností otázky převodu vlastnictví dotčených nemovitostí, a že se též nevypořádal s vnitřně rozporným vyjádřením žalovaného v odstavci 38 jeho rozhodnutí (viz výše). Ačkoli je napadený rozsudek poměrně stručný, je z jeho odůvodnění zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami a proč dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem (viz především odstavce 11 a 12 napadeného rozsudku).

pokračování

[17] Co se však týče vlastního právního posouzení rozhodné právní otázky (viz odstavec [12] výše), tedy kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., žalovaný a následně i krajský soud ji posoudili nesprávně z důvodů, jež jsou podrobně rozvedeny níže.

[18] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že podobnou věcí se zabýval v rozsudku ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 94/2004 – 50 (dále jen „*rozsudek z února 2005*“; judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), na nějž vhodně odkázala stěžovatelka v kasační stížnosti. Zdejší soud na závěry v tomto rozsudku dále navázal v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 6 Afs 161/2014 – 84, a v něm citovaných dalších rozhodnutích.

[19] Věc posuzovaná v rozsudku z února 2005 byla podobná věci nyní projednávané: jednalo se o posouzení otázky, zda žalobci jako ručiteli vznikla povinnost uhradit daň z převodu nemovitostí za dlužníka, ačkoli žalobce zpochybňoval, zda je vlastníkem nemovitostí a poukazoval na to, že je u civilního soudu vedeno řízení o určení vlastnického práva k daným nemovitostem. Žalovaný tehdy mimo jiné poukazoval na to, že mu není znám žádný právní předpis, který by rušil nebo odkládal povinnost ručení v případech, kdy je veden spor o vlastnictví převedených nemovitostí.

[20] Ačkoli se tedy v judikované věci jednalo o splnění daňové povinnosti ručitelem, nikoli přímo poplatníkem daně, tento rozdíl je nevýznamný – významné naopak je, že argumentace žalovaného tehdy i nyní byla obdobná. V obou případech žalovaný zdůrazňoval význam zápisu vkladu vlastnického práva k nemovitosti jako rozhodné události pro vznik daňové povinnosti a naopak „zlehčoval“ význam probíhajícího řízení o určení vlastnictví k nemovitosti před civilním soudem.

[21] Nejvyšší správní soud však tomuto názoru nepřisvědčil. Nejprve v rozsudku z února 2005 citoval příslušná ustanovení zákona o trojdani a vyložil je tak, že *a contrario* daňová povinnost nevznikne, nedojde-li vůbec k převodu či přechodu vlastnického práva. Dále pak uvedl, že „[o]tázka posouzení, zda došlo k převodu vlastnického práva (tedy také, zda právní úkon, který měl být podkladem převodu, je platný), je tedy klíčová pro posouzení, zda určitou osobu stíhá povinnost platit daň z převodu nemovitostí a jinou osobu případně k této povinnosti se vztahující povinnost ručitelská. Zpravidla posouzení této otázky nebude činit obtíže, neboť ji posuzoval jiný orgán, a sice katastrální úřad v rámci vkladového řízení. **Objeví-li se však v rámci daňového řízení pochybnost, zda vůbec k převodu vlastnického práva došlo, nemůže správní orgán tuto skutečnost přejít pouhým konstatováním, že ve vkladovém řízení bylo příslušným orgánem určitým způsobem rozhodnuto a že toto rozhodnutí je pro správní orgán v daňovém řízení za každých okolností závazné**“ (zvýraznění bylo přidáno). Soud dále vyložil, že se v takovém případě jedná o posouzení předběžné otázky a správní orgán si o ní musí učinit úsudek, který řádně odůvodní.

[22] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v judikované věci bylo řízení před orgány daňové správy upraveno nyní již zrušeným zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, zatímco v nyní projednávané věci se řízení vede podle daňového řádu. Nicméně právní úprava posouzení předběžné otázky je podobná: stále stojí na principu, že správce daně je oprávněn si o předběžné otázce učinit úsudek sám (vyjma otázky, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana) – k tomu viz

§ 28 zákona o správě daní a poplatků a § 99 daňového řádu. Případně může též vyčkat autoritativního vyřešení předběžné otázky jiným příslušným orgánem veřejné moci (zde civilním soudem). Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že daňový řád – na rozdíl od správního řádu – nezná institut přerušení řízení, jehož by bylo možné využít v situaci, při níž správce daně hodlá vyčkat na vyřešení předběžné otázky jiným orgánem. Přesto však má za to, že není nutné, aby předběžnou otázku vyřešil sám, a že může vyčkat rozhodnutí jiného orgánu. K tomu lze dodat, že „[p]okud byla objektivním, byť správcem daně neprezentovaným důvodem jeho nekonání v daném řízení skutečnost, že v jiném řízení u téhož správce daně je řešena předběžná otázka, nejednalo se o nečinnost, na kterou by bylo možno reagovat prostředky ochrany před nečinností. Lze souhlasit se stěžovatelem, že daňový řád poskytuje správci daně v obdobných případech omezené možnosti, nicméně je nutné vždy činnost správce daně směřovat ke splnění cílů zakotvených v ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu, tedy ke správnému zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady, a to při respektování všech zásad daňového řízení“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 4 Afs 140/2015 – 29). Uvedené lze přiměřeně aplikovat i v nyní posuzovaném případě, byť je předběžná otázka řešena v řízení před civilním soudem, nikoli v jiném řízení u správce daně.

[23] Pokud by se však žalovaný rozhodl nevyčkávat na rozhodnutí civilních soudů, lze k tomu ve shodě s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 142/2007 – 72 (č. 2304/2011 Sb. NSS), dále pro úplnost doplnit, že „[ú]sudek o sporné otázce, který i tímto způsobem učiní správce daně, nemá judikátní účinky. To znamená, že rozhodne-li později orgán, který k tomu má pravomoc, o otázce judikátním způsobem, může to založit důvod k obnově řízení.“ Jakkoli tedy není právní úprava v tomto ohledu dokonalá či všeobjímající, má žalovaný (respektive správce daně) možnosti, jak na nastalou předběžnou otázku reagovat, respektive ji vyřešit. Nemůže se však jejímu řešení vyhnout k tíži stěžovatelky tím, že ji jen odkáže na případnou obnovu řízení po pravomocném skončení civilních sporů (k tomu viz v odstavci [26] níže). Je naopak na něm, aby si o převodu vlastnictví učinil úsudek sám či vyčkal na výsledek řízení před civilními soudy. V prvním případě může později (za situace odlišného řešení předběžné otázky obecným soudem) sám – při splnění zákonných podmínek – nařídit obnovu řízení [§ 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu].

[24] V nyní projednávané věci je již z obsahu rozhodnutí žalovaného zřejmé, že žalovaný měl před vydáním svého rozhodnutí k dispozici rozsudek NS z března 2016. Ten zrušil předcházející rozhodnutí civilních soudů (konkrétně Okresního soudu v Opavě a Krajského soudu v Ostravě) ve věci žaloby stěžovatelky na určení vlastnického práva k daným nemovitostem. Z tohoto rozsudku tedy žalovanému muselo být patrné, že otázka nabytí vlastnického práva stěžovatelky k nemovitostem, které následně měla převést a tím vyvolat svoji daňovou povinnost, zůstává sporná, ba dokonce že – podle názoru Nejvyššího soudu – stěžovatelce vlastnické právo nesvědčilo, neboť dohoda o odstoupení od darovací smlouvy byla platná. Žalovaný však kladl důraz na zápis vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí a – jak je uvedeno výše – otázku řízení o nabytí vlastnického práva stěžovatelky považoval za bezvýznamnou, dokud nebyla pravomocně vyřešena.

[25] Aplikují-li se na uvedenou situaci závěry rozsudku z února 2005, je zřejmé, že žalovaný postupoval nezákonným způsobem, pokud předběžnou otázku nepostavil

pokračování

najisto; v tomto je tak třeba přisvědčit stěžovateli. Žalovaný se nemohl spokojit s pouhou absencí autoritativního určení „opaku“, tedy že zde neexistovalo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí civilního soudu, které by popřelo platnost nabytí vlastnického práva ze strany stěžovatelky a následně by i převod téhož práva na kupující byl stížen neplatností.

[26] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalovaný ve svém rozhodnutí k výše uvedené otázce dodal, že pokud by dodatečně vyšlo najevo, že převod nemovitostí byl neplatný, je možná náprava prostřednictvím obnovy řízení dle § 117 až § 120 daňového řádu. Obecně platí, že rozhodnutí civilních soudů o předběžné otázce by skutečně mohlo být důvodem pro obnovu řízení (viz k tomu výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 161/2014 – 84). Avšak je-li kvalifikovaná pochybnost o převodu vlastnického práva známa již v době rozhodování žalovaného a vede-li se o dané otázce řízení před civilními soudy, žalovaný nemůže stěžovatele prostě jen sdělit, že si v konečném důsledku musí počkat na výsledek soudního řízení a pak teprve podle jeho výsledku podat návrh na obnovu řízení dle daňového řádu. Navíc délka řízení před civilními soudy není předvídatelná a není vyloučeno, že by se stěžovatelka domohla konečného rozhodnutí až po uplynutí zákonné lhůty pro povolení obnovy řízení (§ 119 odst. 4 daňového řádu).

[27] Podáním ze dne 2. 10. 2019 stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu sdělila, že je podle jejích informací u Okresního soudu v Opavě vedeno řízení pod sp. zn. 7 C 95/2019, ve kterém se projednává žaloba, kterou se R. V. jako žalobkyně domáhá vůči kupujícím (kteří jsou v současnosti zapsáni jako vlastníci daných nemovitostí) určení vlastnictví k daným nemovitostem. Proto stěžovatelka navrhuje přerušení řízení před Nejvyšším správním soudem do doby pravomocného rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 7 C 95/2019.

[28] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že uvedený návrh zamítl, jak vyplývá z výroku I. tohoto rozsudku. Je tomu tak proto, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. To znamená, že další vývoj řízení před civilními soudy, případně zahájení nového řízení před civilními soudy, které se týká zde diskutované předběžné otázky, nemá význam pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud posuzuje zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu a ani v řízení o kasační stížnosti není rozhodné, jak se dále vyvíjela řízení před civilními soudy, neboť Nejvyšší správní soud nutně vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Nad rámec uvedeného však soud dodává, že stěžovatelce nic nebrání, aby na dané řízení před Okresním soudem v Opavě poukázala v dalším řízení před žalovaným.

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nezákonný, a proto jej zrušil dle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok II. tohoto rozsudku). Věc však krajskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného totiž byly podmínky již před krajským soudem. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud věc

vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok III. tohoto rozsudku). Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku.

[30] Žalovaný tak musí postavit najisto otázku vlastnického práva k převáděné nemovitosti a platnosti smlouvy o převodu vlastnického práva na kupující, nebo vyčkat pravomocného rozhodnutí civilních soudů o téže otázce.

[31] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[32] Jelikož stěžovatelka dosáhla zrušení správního rozhodnutí, měla z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží jí tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému. Žalovaný úspěch ve věci neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*, ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[33] Důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. Ta byla v řízení před krajským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“, ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby, tedy celkem 600 Kč. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč (sepsání kasační stížnosti), spolu s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí částku 10 200 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2 142 Kč, tj. 21 % z částky 10 200 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[34] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky činí 20 342 Kč (3 000 Kč + 5 000 Kč + 10 200 Kč + 2 142 Kč). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit tuto částku úspěšné stěžovatelce na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV. tohoto rozsudku).

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu